

Banyar-se amb dos mil anys d'història

Text > NÚRIA SURRELL

Foto > GERARD BAGUÉ

Així van ser els meus estius d'infància: em banyava al costat de dos mil anys d'història. Acostumàvem a anar a la platja d'Empúries, la del costat del moll Grec, perquè era la que quedava a prop de casa l'avi. Hi havia força aparcament i en aquells anys era prou neta —de brutícia i d'estrangers. Solíem arribar-hi aviat al matí, quan la sorra encara era neta i llisa i tan sols estava marcada per les petjades de les gavines matineres.

Com a totes les platges, tot canviava. Les petites dunes no eren mai les mateixes. La gent, tampoc. L'aigua on

ens banyàvem —ja ho deia Heràclit—, tampoc. Era sempre el mateix indret, però tot en aquell paisatge era (i és) efímer. Tot excepte el moll Grec, que corona el final de la platja. Un punt de referència, com un far. Recordo que dèiem: anem a caminar fins al moll i tornem. Un punt final, de retorn. O d'inici, segons com.

El moll Grec d'Empúries és el record viu de l'arribada de la civilització grega a les nostres costes. Una construcció hellenística de pedra constituïda com un mur dins el mar, que connecta l'aigua amb la terra. Va ser erigida com el port d'Empúries, la colònia grega que després es va con-

vertir en ciutat romana. Dos mil anys més tard, aquestes pedres que els grecs van apilonar encara hi són i continuen acumulant anys, onades i tramuntanades. El moll ha vist arribar vaixells de tota mena, ha estat el punt de referència per a mariners i ha facilitat l'embarcament i el desembarcament de qui sap quantes mercaderies. Amb tot, ha sobreviscut al pas del temps, a les guerres i als conflictes, al creixement de la ciutat i al seu abandonament posterior, fins que hi van arribar els banyistes i els turistes d'avui (faltarà veure si sobreviu a l'emergència climàtica).

El moll s'aguanta dret malgrat el pas del temps i no deixa de sorprendre la fermesa d'una construcció humana com aquesta, envoltada d'un mar immens que l'acaronarà i l'erosiona a parts iguals. Les pedres millenàries ja gastades i una paret amb alguns forats, però, malgrat tot, dreta, contrasten amb la fugacitat amb què la vida es mou al seu voltant.

I que quotidià i alhora que meravellós poder-se banyar en una platja on comparteixes aigües amb una construcció de dos mil anys d'antiguitat. Et fa sentir, si més no, petit. Et fa pensar que, al final, som ben poca cosa. Tan sols uns banyistes que anem de tant en tant a la platja per refrescar-nos a la gran bassa d'aigua que és el mar. Però, a diferència de nosaltres, tot aquest decorat fa molt que existeix i continuarà existint molts anys més. Que ara hi som, però després qui sap. Que les nostres vides passen i són efímeres davant de la immensitat del mar i de la magnitud de la història i de tot allò que ha passat abans que nosaltres.

Jo em banyava en aquelles aigües quan era petita i encara m'hi banyo. Però algun dia deixaré de banyar-m'hi. I hauré sigut una petita part de la història d'aquest moll que, ben segur, continuarà dempeus molts anys més. I que si mai un dia cau, almenys, quedarà immortalitzat en l'escriptura.

